

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΑΛΗΤΩΝ

(Από το εσχάτως εκδοθέν πολύκρητο βιβλίο του πάστορος Φράνκ Τζέννιγς)

Ι άλητες όλων τών χωρών του κόσμου είναι, λίγο-πολύ, όμοιοι μεταξύ τους. Ραζόνδυτοι, τεμπέληδες, στωϊκοί, φίλοι του άνοιχτού όρίζοντος, αώνια ναυάγια του κόσμου τούτου.

Οι άλητες της Άγγλίας όμως είναι — φαίνεται — κάπως διαφορετικοί απ' όλους τους άλλους. Έτσι, τουλάχιστον, βεβαιώνει ο αιδεσμοτάτος Φράνκ Τζέννιγς.

Ο Φράνκ Τζέννιγς είναι ένας Άγγλος κληρικός που περνάει τη ζωή του βοηθώντας κι άνακουφίζοντας τους άπολύηρους της ζωής. Είναι πρόεδρος πολλών μεγάλων φιλανθρωπικών συλλόγων και συμπαιτεί ιδιαιτέρως τους άλητες. Χρόνια διόκληρα έκα-

με συστηματικές έρευνες σχετικά με τις συνθήκες που ζούν οι άνθρωποι αυτοί και τελευταία ήξέδωσε ένα βιβλίο με άπειρα ενδιαφέροντα ανέκδοτα της ζωής των.

Οι Άγγλοι λοιπόν άλητες δεν είναι τεμπέληδες. Πολλοί απ' αυτούς είναι δραστηριοί και δεν διατάζουν ούτε μπρός στους μεγαλύτερους κόπους. Άλλώς άπεχθάνονται την κανονική ζωή και την κανονική δουλειά. Έχουν έξαιρετική έτοιμότητα πνεύματος και είναι οι καλύτεροι αντιπρόσωποι του βρετανικού χριστιανισμού.

Κάποτε ένας άλητης χτύπησε, για να ζητήσει έλεημοσύνη, την πόρτα μιάς κυρίας, ή όποια άπεχθάνετο τρομερά τους άλκοολικούς κι άκόμη περισσότερο εκείνους που κάνουν χρήση ναρκωτικών.

Όταν λοιπόν ή κυρία άνοιξε την πόρτα της και είδε τον άλητη, τόν ρώτησε άπότομα:

— Πρίν σου δώσω έλεημοσύνη, πές μου ειλικρινώς, πίνεις οινόπνευματόδη ποτά;

Ο άλητης κοινοστάθηκε μιά στιγμή, την κίτταξε καλά, κι άντι απαντήσεως ρώτησε κι αυτός με τη σειρά τον έξυπνότατο:

— Πρίν σου άπάντησω, κυρία μου, πές μου ειλικρινώς: Η έρώτησί σου τί σημασία έχει; Ρωτάς για να με... κεράσης, ή για να με άνακαρίσης;

Κόκκαλο ή κυρία.

***

Πολλοί άλητες έπινοούν τους πιο περιέργους τρόπους για να έξαπατούν τους φιλανθρώπους και να τσεπώνουν την έλεημοσύνη τους.

Κάποτε ο αιδεσμοτάτος Φράνκ Τζέννιγς γνώρισε έναν άλητη, ο οποίος ήταν φθισικός. Του πρότεινε λοιπόν να τόν βάλει σε κανένα άσυλο, γιατί πλησίαζε χειμώνας και κινδύνευε να πεθάνη στους δρόμους.

Μά ο άλητης, αντί άλλης απαντήσεως, χαιρολόγησε κι έβγαλε απ' την τσέπη του ένα κτερινισμένο άπόκοιμα έφημερίδος, στο όποιο ήσαν φορημένα τα έξής:

‘Ασθενής πάσχων από φυματίωση τών πνευμόνων, προσφέρει τόν εαυτό του για επιστημονικά πειράματα, άντι λογικής άμοιβής. Δεν έχει αντίρρηση να του γίνουν και έγχειρήσεις εν ανάγκη!’

—Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο πάστορ.

—Αυτή, άπάντησε ο άλητης, είναι μιά άγγελία, την όποια δημοσιεύω, εδώ και κάμποσα χρόνια τακτικά στις έφημερίδες. Με τόν τρόπο αυτόν κερδίζω άρκετά χρήματα για να ζώ, γιατί πολλά νοσοκομεία με χρησιμοποιούν για πειράματα. Όποτε, καθώς βλέπετε, δεν έχω ανάγκη να κλειστώ σε άσυλο, παπά μου...

***

Ένας άλλος άλητης χρησιμοποιούσε άκόμη πιο περιεργο τρόπο για να ζητιανεύη. Ζητούσε δηλαδή έλεημοσύνη δι' άλληλογραφίας και από όρισμένους ανθρώπους.

Ήταν ο τακτικώτερος άναγνώστης τών έφημερίδων. Τis διάβαζε κάθε μέρα όλες, με μεγάλη προσοχή, σε μιά δανειστική βιβλιοθήκη κι έψαχνε να βρη ποιοι πλούσιοι παντρεύτηκαν, ποιοι σημείωσαν μεγάλες έπιτυχίες στις έγχειρήσεις τους, ποιοι έγιναν καλά από βαρεία άρρώστεια, ποιοι άπόκτησαν παιδιά, κτλ.

Κατόπιν καθόταν κι έγραφε στον καθένα τους ένα συγγραμμάτο γράμμα, ζητώντας τη συν-

δρομή τους. Τους δηγόταν ότι ήταν ξεπεσμένοι μεγαλοεπιχειρηματίες απ' την Άμερική, όποι είχε μεγάλες φτώειες που καταστράφηκαν, ότι ήταν από καλή οικογένεια, γιους πάστορος και διπλωματούχου του Πανεπιστημίου, αλλά δυστύχησε, τους έγραφε πως ήταν ετοιμοθάνατος, κτλ, κτλ.

Απ' τους δέκα ανθρώπους, στους οποίους έγραφε ζητώντας τους έλεημοσύνη, οι τέσσερες τουλάχιστον τουτέλειαν με τόν πρώτο ταχυδρομείο ένα καλό βοήθημα.

Έπί πλέον, ο πρακτικός αυτός άλητης, ο μεθοδικός σάν γνήσιος Άγγλος, είχε κι ένα μεγάλο κατάστιχο, τόν όποιο χρησιμοποιούσε για... πρωτόκολλο! Σ' αυτό άντέγραφε τα γράμματα που έστέλνε στον καθένα, με την ήμερομηνία της άποστολής και τόν όνομα του άποδέκτη. Κι από κάτω σημείωνε τά ποσά που λάβαινε.

Όταν ο αιδεσμοτάτος Τζέννιγς τόν ρώτησε, γιατί κρατούσε πρωτόκολλο της άλληλογραφίας του, ο πρακτικός άλητης τού άπάντησε:

—Για να μην κάνω γκάφες. Για να μη γράφω δηλαδή δυό φορές στο ίδιο άτομο.

***

Ο αιδεσμοτάτος Τζέννιγς γνώρισε επίσης κι έναν άλλον άλητη με διαφορετικό σύστημα ζητιανιάς. Αυτός ζητιάνευε παληά ρούχα και παπούτσια.

Ένα πρωί τόν είδε να χτυπά την πόρτα κάποιου σπιτιού και να έκευή να τού δώσουν κανένα παληό κοστούμι ρούχα γιατί τουζούρζε απ' τόν κρύο, όπως έλεγε. Ο οικοδεσπότης, πονόψυχος άνθρωπος, τού έδωσε και ρούχα και παπούτσια.

Μά, ύστερ' από κάμποση ώρα, ο έφημερίος τόν είδε σ' άλλη γειτονιά να χτυπά πάλι την πόρτα μιάς γνωστής του οικογενείας, ζητώντας ξανά τιποτε παληά ρούχα γιατί τουζούρριζε απ' τόν κρύο. Φορούσε δε πράγματι φρικτά κουρελασμένα ρούχα και παπούτσια.

Ο Τζέννιγς τόν πλησίασε τότε και τόν ρώτησε τί κάνει τά παληά ρούχα που μαζεύει. Κι ο ζητιάνος τού όμολόγησε την άλήθεια.

Τά ρούχα και τά παπούτσια τά πουλούσε στα παλαιοπολεία κι έτσι έβγαζε τόν ψωμί του, με τόν παραπάνω μάλιστα, γιατί δεν περνούσε μέρα που να μη μαζέψη όχτώ ως δέκα κοστούμια ρούχα και ισάριθμα παπούτσια. Μερικές φορές μάλιστα τού τύχαινε να μαζέψη σε μιά μέρα είκοσιπέντε και τριάντα κοστούμια! Όστόσο, γύριζε πάντα με κουρελιάρικα ρούχα, για να προκαλή έτσι εύκολότερα τόν όικο και την εύσπλαχνία τών Λοντρεζών.

Μιά μέρα όμως την έπαθε, όπως ειπε στον αιδεσμοτάτο Τζέννιγς.

Είδε σε κάποια πόρτα την έπιγραφή: «Δ ό κ π ω ρ Σ μ ι θ». Πλησίασε λοιπόν και χτύπησε. Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε μιά κυρία ως τριανταπέντε έτών, ή όποια τόν ρώτησε:

—Τί ζητάς, γέροντα;

—Τόν δόκτορα Σμιθ, άπάντησε ο άλητης.

- Τί τόν θέλεις;
- Ήθελα να μούδινε κανένα παληό κοστούμι του να φορέσω, γιατί τουζούρριζω απ' τόν κρύο.
- Δεν μπορείς, καλέ μου άνθρωπε, να φορέσης εσύ ρούχα του δόκτορος Σμιθ, τού έξήγησε ή κυρία.
- Γιατί;
- Γιατί δεν σου πάνε.
- Μπά! Κι αν είναι χοντρός σάν βαρέλα, ή λοχνός σάν σπαγγέτο, θα τά κάνω εγώ να μου πάνε.
- Κι εγώ σου λέω πως δεν θα σου πάνε.
- Μά γιατί; ρώτησε με πείσμα ο άλητης.
- Άπλούστατα, γιατί ο δόκτωρ Σμιθ είναι εγώ!
- Κόκκαλο ο άλητης.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΤΑΔΩΝ ΑΝΑΦΩΝ

Πολλοί ζητούν την εύτυχία εκεί που μόνο δάκρυα υπάρχουν.

Μ ο ν κ λ α ι ρ.

Η έλπίδα είναι βαθμιαία κόπωση που καταλήγει στην άπογοήτευση.

Κ ά ρ μ ε ν Σ ύ λ β α.

Ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου είναι ο οικονομός, κι ο φτωχότερος ο φιλάνθρωπος.

Ε π ί κ τ η τ ο ς.

Τύπος άλητη. (Έργον του Γκαβαρνί).